

ผลของการใช้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*

The Effects of Using Non-Corresponding Final Consonants
Exercises That Affects to the Learning Achievement for First
Year Students of Secondary School

ศิริโสภา บุญลอย**

SIRISOPA BOONLOY

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลาก โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม และจับฉลากได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 จำนวน 46 คน เป็นกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยพบว่า 1) การพัฒนาแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.59/85.94 แสดงว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 และ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ได้แก่ (1) แบบฝึก (2) มาตราตัวสะกด (3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

* บทความนี้เรียบเรียงมาจากสารนิพนธ์เรื่องผลของการใช้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีที่อาจารย์ปรึกษา คือ ดร.เด่นดาว ชลวิทย์ อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

** นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

Abstract

The Effects of Using Non-Corresponding Final Consonants Exercises That Affects to the Learning Achievement for First Year Students of Secondary School. The sample group is the first year students of secondary school from Kanaratbumrung Pathumthani School in the second semester of 2016 academic year. The number of student is one class selected at random which is class 1/6 consisting of 46 students. The research can be summarized as follows;

1. The development of non-corresponding final consonants exercises that affects to the learning achievement for first year students of secondary school has the effective percentages at 84.59 and 85.94, reflecting that its effectiveness conform to the determined criteria percentages at 80.00 and 80.00.

2. The post-lesson learning achievement for first year students of secondary school who study with non-corresponding final consonants exercises is significantly higher than the pre-lesson one at 0.5 of static value.

Keywords : (1) Exercise (2) Final Consonants (3) Achievement

บทนำ

จากการที่ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการเขียนสะกดคำ สังเกตได้จากการตรวจใบงาน และแบบฝึกหัดของนักเรียนที่มักเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ซึ่งมีสาเหตุมาจากการที่นักเรียนไม่ทราบความหมายของคำ และการจดจำมาตราตัวสะกดที่ไม่ถูกต้องจากสื่อต่างๆ ดังนั้นปัญหาดังกล่าวนี้นจึงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะกลุ่มเยาวชนอันได้แก่ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ควรได้รับการปลูกฝังแก้ไข เพราะเป็นระดับที่ผ่านการศึกษาในชั้นพื้นฐานมาพอสมควร และอยู่ในวัยที่ตอบสนองต่อการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี อีกทั้งหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ที่มีตัวชี้วัดระบุไว้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะต้องสามารถเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำถูกต้องชัดเจนเหมาะสมสละสลวย ซึ่งถ้านักเรียนสามารถบรรลุเป้าหมายได้ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ก็จะทำให้นักเรียนมีกระบวนการเรียนรู้ได้ดีขึ้น สามารถที่จะขยายขอบเขตการเขียนเพื่อสื่อสารออกไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ อาทิ การเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนเรื่องราวต่างๆ เป็นต้น หากปัญหาเรื่องมาตราตัวสะกดไม่ถูกต้องของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการแก้ไข ตามแนวดำเนินการของผู้วิจัยแล้ว ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถมีความรู้เรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราในภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง อันจะนำไปสู่การสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนและการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบันต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิธีการสอนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราโดยการสร้างแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราให้ได้ผลดียิ่งขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานีเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างและพัฒนาแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึก

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี อ.เมือง จ.ปทุมธานี จำนวน 9 ห้องเรียน รวม 315 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคณะราษฎรบำรุงปทุมธานี อ.เมือง จ.ปทุมธานี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ด้วยการจับฉลากโดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม และจับฉลากได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/6 จำนวน 46 คน เป็นกลุ่มทดลอง

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น คือ การเรียนด้วยแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์เรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึก
2. ได้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ได้จริงในการจัดการเรียนการสอนครั้งต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

การวิจัยเรื่อง ผลของการใช้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับดังนี้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า คำนำ) ได้กล่าวถึงหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ไว้ว่า มีความเหมาะสม ชัดเจน ทั้งเป้าหมายของหลักสูตรในการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน และกระบวนการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติในระดับเขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ จุดหมาย สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่ชัดเจน เพื่อใช้เป็นทิศทางในการจัดทำหลักสูตร การเรียนการสอนในแต่ละระดับ นอกจากนี้ยังได้กำหนดโครงสร้างเวลาเรียนขั้นต่ำของแต่ละกลุ่มสาระการเรียนรู้ในแต่ละชั้นปีไว้ในหลักสูตรแกนกลาง และเปิดโอกาสให้สถานศึกษาเพิ่มเติมเวลาเรียนได้ตามความพร้อมและจุดเน้น อีกทั้งได้ปรับกระบวนการวัดและประเมินผลผู้เรียน เกณฑ์การจบการศึกษาแต่ละระดับ และเอกสารแสดงหลักฐานทางการศึกษาให้มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และมีความชัดเจนต่อการนำไปปฏิบัติ

ความสำคัญของภาษาไทย กรมวิชาการ (2544, หน้า 3 – 6) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า ภาษาไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ทำให้สื่อที่แสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพโดยบันทึกเป็นวรรณคดีอันล้ำค่า ควรแก่การเรียนรู้ เพื่ออนุรักษ์ให้สืบสานคงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป ภาษาไทยจึงมีความสำคัญ จำเป็นที่คนไทยทุกคนจะต้องศึกษาจนเกิดทักษะเพื่อให้ติดต่อระหว่างชนในชาติ

มาตราตัวสะกด คือ แม่บทการแจกลูก ที่ใช้ในการสะกดของภาษาไทย แบ่งออกเป็น 9 มาตรา ตัวสะกดในภาษาไทยมีทั้งหมด 9 มาตรา คือ แม่ ก กา แม่ กก แม่ กง แม่ กด แม่ กน แม่ กบ แม่ กม แม่ เกย และแม่ เกอว ใน 9 มาตรา จะมีอยู่ 4 มาตรา ที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตรา ซึ่งได้แก่ แม่ กก แม่ กด แม่ กน และแม่ กบ

แม่ กต คือ พยางค์ที่ออกเสียงเหมือนมีตัว “ ต ” สะกด มีตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราทั้งหมด 25 ตัว คือ จ ฉ ช ซ ฌ ฎ ฏ ฐ ฑ ฒ ต ถ ท ธ ศ ษ ส ฒ ติ ติ ติ ทุ ชร ทร ทร (ตัว ฉ และ ฌ เป็นตัวสะกดที่ไม่มีใช้เป็นสามัญ) เช่น กรวด ตำรวจ ราชการ กฎหมาย รัฐบาล ครุฑ พัฒนา อนุญาต รถ มารยาท วันพุธ ประเทศ ทำโทษ ศาสนา เป็นต้น

แม่ กบ คือ พยางค์ที่ออกเสียงเหมือนมีตัว “ บ ” สะกด มีตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราทั้งหมด 4 ตัว คือ ป พ ฟ ภ เช่น ปราบไหว้ รูปเคารพ ยีราฟ ลาก เป็นต้น

แม่ กน คือ พยางค์ที่ออกเสียงเหมือนมีตัว “ น ” สะกด มีตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราทั้งหมด 5 ตัว คือ ญ ณ ร ล ห เช่น เรียน บำเพ็ญ ปัญญา ขอบคุณ สัหาร อาการ ผลไม้ วิญญาน ฟุตบอล ปลาฉา อาหาร เป็นต้น

แม่ กก คือ พยางค์ที่ออกเสียงเหมือนมีตัว “ ก ” สะกด มีตัวสะกดที่ไม่ตรงมาตราทั้งหมด 5 ตัว คือ ข ค ฌ กร คร เวลาอ่านจะออกเสียงเหมือนมี “ ก ” สะกด เช่น บริจาค วรรณกรรม สัมคร บริโภค เมฆ วิหค โรค พญานาค อบายมุข โทเรล

ความหมายของแบบฝึก อารีย์ วาสน์อำนวย (2545, หน้า 48) พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2546, หน้า 483) ได้ให้ความความและอธิบายสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกฝนและพัฒนาทักษะต่างๆให้นักเรียน เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในการเขียนเพิ่มมากขึ้นและเป็นการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน

ความสำคัญของแบบฝึก สมพงษ์ ศรีพยาด (2553, หน้า 41) กันต์ดนัย วรจิตติพล (2542, หน้า 43) ได้กล่าวความสำคัญของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอน ทุกวิชา โดยเฉพาะการฝึกทักษะทางภาษาในทุกๆด้าน เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ เกิดแรงจูงใจและสามารถตรวจสอบผลการเรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติและประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

หลักการสร้างแบบฝึก ในการจัดทำแบบฝึกนั้น ครูต้องคำนึงถึงความแตกต่างของเด็กส่วนใหญ่แล้วจัดทำแบบฝึกไว้ให้มากพอทั้งเด็กเก่งและเด็กอ่อน จะเลือกทำได้ตามความสามารถ แบบฝึกนั้นควรชัดเจน มีความหมายต่อการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การใช้หลักจิตวิทยาของเด็กและการเน้นถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการสร้างแบบฝึก

ประโยชน์ของแบบฝึก มะลิ อาจวิชัย (2540, หน้า34) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะว่า แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี แบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญสำหรับครู ทำให้ลดภาระการสอนลงได้ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มที่และเพิ่มความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พิศมัย พรหมชาติ (2553, หน้าบทคัดย่อ) ทำวิจัยการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน เรื่อง เรารักเมืองไทย และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเมืองพญา 3 (วัดสว่างฟ้าพัฒนาราม) จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำการวิเคราะห์ข้อมูลประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนสะกดคำพื้นฐาน เรื่อง เรารักเมืองไทย ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยการทดสอบที (t-test) ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำพื้นฐาน มีค่า 88.67/92.36 ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการเขียนสะกดคำพื้นฐาน เรื่อง เรารักเมืองไทย ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมพงษ์ ศรีพยาด (2553, หน้าบทคัดย่อ) ได้พัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กับคะแนนเกณฑ์ร้อยละ 80 3) เพื่อศึกษาความคงทนของความรู้ทางการเรียนภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีต่อการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา2553 โรงเรียนบ้านห้วยไคร้ อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดสุโขทัย จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1)แผนการจัดการเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำ 2) แบบฝึกเรื่องการเขียนสะกดคำ 3)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่องการเขียนสะกดคำ 4) แบบสัมภาษณ์นักเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ยร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1)แบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.90/86.75 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) แบบฝึกการเขียนสะกดคำส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์เรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าร้อยละ 80 ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 3) ความคงทนทางการเรียนภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สอนชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ มีความคงทนในการจำไม่แตกต่างกัน 4) นักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำในประเด็นต่างๆดังนี้ 4.1) นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีเกี่ยวกับความยากง่ายของเนื้อหา 4.2) นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีเกี่ยวกับรูปแบบชุดแบบฝึก

ภัตตินันท์ สายนาคน (2554, หน้าบทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นประถมศึกษา การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและใช้แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กนของนักเรียนก่อนและหลังใช้แบบฝึก โดยเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือพัฒนาขึ้นร้อยละ 25 กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 – 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 18 คน โรงเรียนบ้านป่าเหมือด อ.สันทราย จ.เชียงใหม่ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน จำนวน 5 ชุด พร้อมแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน 50 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยนนำเสนอข้อมูลด้วยตารางประกอบคำบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า 1) แบบฝึกทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กนที่สร้างขึ้นจำนวน 5 ชุด สามารถพัฒนาทักษะการเขียนคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กนของนักเรียนได้ 2) หลังจากเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังเรียนแล้วพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยพัฒนาขึ้น 12.72 คะแนน คือ 25.44 % ซึ่งสูงกว่าที่ตั้งไว้ 25 % คือ 12.50 คะแนน

วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีการเก็บข้อมูล

1. ทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน (Pre-Test) ผู้วิจัยให้กลุ่มนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบวัดผลการเรียนรู้ก่อนเรียน (Pretest) จำนวน 30 ข้อ

2. ผู้วิจัยทำการสอนให้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้กิจกรรมการจัดการเรียนรู้เรื่อง มาตราตัวสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนตามแผนการสอนด้วยตนเอง พร้อมกับสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 10 คาบเรียน คาบเรียนละ 1 ชั่วโมง มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

- 1) สอนเนื้อหาตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 5 แผน
- 2) หลังจากสอนเนื้อหาตามแผนการสอนแต่ละแผนแล้วจะฝึกทักษะโดยใช้แบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ให้นักเรียนทำเป็นรายบุคคล ครั้งละ 1 ชุดแบบฝึก รวมทั้งสิ้น 5 ชุดแบบฝึก
- 3) เมื่อเรียนครบทั้ง 5 ชุดแล้ว ดำเนินการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ด้วยแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังเรียน (Post-Test) จำนวน 30 ข้อ
- 4) นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

วิธีวิเคราะห์ข้อมูล การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ก่อนและหลังเรียน ด้วยแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และตรวจสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้สถิติทดสอบทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test Dependent)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า

1. การพัฒนาแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.59/85.94 แสดงว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

อภิปรายผล จากผลการวิจัยเรื่องผลของการใช้แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สามารถนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า การพัฒนาแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.59/85.94 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแบบฝึกได้พัฒนาขึ้นมาอย่างเป็นระบบ ซึ่งชุดแบบฝึกในแต่ละชุดมีองค์ประกอบดังนี้ คำชี้แจงในการใช้ ใบความรู้ แบบฝึกหัดและแบบทดสอบท้ายแบบฝึก ซึ่งในการพัฒนาแบบฝึกแต่ละชุดนั้น ได้พัฒนาขึ้นตามขั้นตอนอย่างมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม เริ่มจากการวิเคราะห์ปัญหาที่พบในการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงปัญหาที่กำลังประสบอยู่ ผู้วิจัยจึงนำประเด็นปัญหามาแก้ไข เพื่อพัฒนาแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนำชุดแบบฝึกไปทดลองใช้กับนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น โดยทดลองกับนักเรียนแบบรายบุคคล 1 : 1 : 1 (เก่ง กลาง อ่อน) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ห้องอื่นที่ไม่ใช่ห้องกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน พบว่าประสิทธิภาพของกระบวนการคิดเป็นร้อยละของคะแนนระหว่างเรียน (E1) คิดเป็นร้อยละ 86.67 และประสิทธิภาพผลลัพท์ คิดเป็นร้อยละของคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน (E2) คิดเป็นร้อยละ 83.33 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แบบกลุ่มย่อยจำนวน 9 คน พบว่าประสิทธิภาพของกระบวนการคิดเป็นร้อยละของคะแนน จากแบบทดสอบระหว่างเรียน (E1) คิดเป็นร้อยละ 85.00 และประสิทธิภาพของผลลัพท์ คิดเป็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (E2) คิดเป็นร้อยละ 85.19 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แบบกลุ่มใหญ่ จำนวน 30 คน พบว่าประสิทธิภาพของกระบวนการคิดเป็น

ร้อยละของคะแนน จากแบบทดสอบระหว่างเรียน (E1) คิดเป็นร้อยละ 83.50 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คิดเป็นร้อยละของคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (E2) คิดเป็นร้อยละ 86.56 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 และทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 46 คน ทำการทดลอง วัดผลสัมฤทธิ์เรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนด้วยแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 5 แบบฝึก จากนั้นทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง มาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ การทดลองพบว่า ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ผลที่ได้คือ 84.59/85.94 มีค่าประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด การพัฒนาแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพนั้นจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจและผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นกว่าเดิม ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหลากหลาย แบบฝึกในแต่ละชุดกิจกรรม แบ่งออกเป็นตอนๆ โดยเริ่มจากทักษะที่ง่ายไปสู่แบบฝึกที่ยากขึ้นตามลำดับ คือ เริ่มจากการฝึกอ่านคำจากบัตรคำ การเติมตัวอักษรที่หายไป การเขียนคำจากรูปภาพ การเล่นอักษรปริศนา การหาความหมายของคำที่ถูกต้อง และการเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับข้อความและสถานการณ์ ซึ่งช่วยทำให้นักเรียนเกิดการฝึกฝนปฏิบัติในแบบฝึกอย่างซ้ำๆ และมีกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะที่หลากหลายและน่าสนใจ จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยแบบฝึกหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากแบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นนั้นเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราโดยเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก โดยเริ่มจากคำที่คุ้นเคย และใช้ในชีวิตประจำวัน มีการจัดแบ่งเนื้อหาเป็นหมวดหมู่ แบ่งเป็นตอนๆ แต่ละตอนมีแบบฝึกย่อยๆ ทำให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ได้ฝึกฝนบ่อยๆ ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการเรียนรู้อีกไปตามลำดับขั้น ซึ่งตรงกับทฤษฎีการเรียนรู้ของกาเย่ ที่กล่าวว่าการเรียนการสอนจะเริ่มจากทักษะที่ง่ายสู่ทักษะที่ยากซับซ้อน โดยทักษะที่สูงกว่าจะต้องอาศัยองค์ประกอบที่นักเรียนมีอยู่เป็นพื้นฐาน จะช่วยให้นักเรียนมี

ผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น แบบฝึกเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราสามารถสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับนักเรียนมีความกระตือรือร้นอยากเรียนรู้สูงกว่าปกติ ประกอบกับชุดแบบฝึกทำให้นักเรียนได้ฝึกเป็นรูปธรรม เรียนจากง่ายไปหายาก จึงทำให้เรียนรู้ได้เร็วกว่าและดีกว่าการสอนทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของธอร์นไคต์เรื่องกฎการฝึกหัด โดยการให้นักเรียนได้ฝึกหัดด้วยตนเอง นักเรียนมีโอกาสทำซ้ำๆ จึงทำให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น แบบฝึกที่ดีจะส่งผลต่อการเรียนรู้ซึ่งตรงกับทฤษฎีของสกินเนอร์ เรื่องกฎของการเสริมแรง โดยผู้วิจัยได้เสริมแรงด้วยการให้คำชมเชย ให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ การให้กำลังใจจะทำให้ผู้เรียนไม่ย่อท้อต่อการเรียนรู้ เกิดความมานะพยายามในการที่จะทำให้ตนเองพัฒนา เกิดการพัฒนาตนเองมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1.แบบฝึก เรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นแบบฝึกที่ให้นักเรียนทำด้วยตนเอง จากการสังเกตพฤติกรรมขณะดำเนินการพบว่า นักเรียนมักมองข้ามขั้นตอนการศึกษาใบความรู้โดยลงมือทำแบบฝึกเลย เมื่อพบปัญหาจึงกลับมาศึกษาใบความรู้ ฉะนั้นก่อนการฝึก ครูควรฝึกวินัยให้กับนักเรียน โดยให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอน เริ่มจากการศึกษาใบความรู้ จากนั้นจึงลงมือทำแบบฝึก พร้อมทั้งตรวจสอบความถูกต้องจากเฉลยที่ละตอน

2. ควรชี้แจงให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราให้ถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างเต็มศักยภาพ

3. ควรบริหารจัดการเวลาในการดำเนินกิจกรรมให้ดี เพื่อที่นักเรียนจะได้รับการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างเหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ.(2551). สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตร หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน
พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ :กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). กรมวิชาการ . หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน .
- กัณฑ์นัยวรจิตติพล. (2542). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการ
สื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิตสถาบันราชภัฏ
นครปฐม จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอน
ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- กำชัย ทองหล่อ.(2554). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2540). การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2520). ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- นิรันดร์ วิไลรัตน์กุล. (2553). “ การพัฒนาแบบฝึกเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียน
สะกดคำ สำหรับนักเรียนชาวต่างประเทศระดับกลางในเขตกรุงเทพมหานคร.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตร
และวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุปผา ชังผูก. (2535). “ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำในแบบเรียนภาษาไทยชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 2.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยวรรณ สังข์จันทร์พร. (2547). “การพัฒนาชุดการสอนเสริมทักษะการเขียนสะกด
คำภาษาไทยไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.

- มะลิ อัจฉริยะ . (2540). “ การพัฒนาแบบฝึกภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด แม่กน แม่กด แม่กบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542, กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วรรณา เครือเนียม. (2531). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วรรณิ โสมประยูร . (2544). การสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช, 2544
- วัฒนา เสนนอก. (2550). “การใช้แบบฝึกเสริมทักษะทางภาษาเรื่องการเขียนสะกดคำตามมาตราตัวสะกดแม่กดเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาพิเศษ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย .
- วิไลวรรณ อินทร์เชื้อ. (2536). การสร้างแบบฝึกการใช้พจนานุกรม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์. (2536). วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทน์เอม. (2542). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531). การเขียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สนธิ ตั้งทวี. (2536). ความรู้และทักษะทางภาษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมพงษ์ ศรีพยาด. (2553). “ การพัฒนาชุดแบบฝึกการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- สมบูรณ์ ทินกร . (2535). “การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถและความซื่อสัตย์ในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา สาขาวิชาการมัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2547). การสร้างสื่อการสอนและนวัตกรรมการเรียนรู้... การพัฒนาผู้เรียน. ราชบุรี : ธรรมรักษ์การพิมพ์ .กรุงเทพฯ : การศาสนา .
- อดุลย์ ภูปลื้ม. (2539). “ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้แบบฝึกที่จัดทำเป็นกลุ่มคำและแบบฝึกที่จัดทำคำละคำ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา สาขาวิชาการประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อรรถัย นุตติชัย. (2540). “การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารีย์ บัวคุ้มภัย . (2536). “ การการสร้างแบบฝึกเพื่อเสริมทักษะการใช้ถ้อยคำในงานเขียนร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อารีย์ วาสน์อำนวย . (2545). “ การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อุปกิตศิลปสาร (นิ่ม กาญจนาชีวะ), พระยา. (2511). หลักภาษาไทย (อักขรวิธี วจวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์) ,พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช.